

รธน. มาตรา ๒๖ และมาตรา ๓๔

ป.อ. มาตรา ๒๑๗ และมาตรา ๓๕๘

ความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์สินตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๑๗ เป็นความผิดเกี่ยวกับการก่อให้เกิดภัยอันตรายต่อประชาชน มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อคุ้มครองความปลอดภัยของประชาชน แม้จะมีได้มีถ้อยคำว่า “อันอาจเป็นอันตรายแก่ประชาชนทั่วไป” ก็ตาม แต่โดยสภาพของการวางเพลิงเผาทรัพย์สินย่อมก่อให้เกิดความเสียหายแก่ทรัพย์สินและเป็นภัยอันตรายต่อประชาชนอยู่ในตัว จึงเป็นบทบัญญัติที่มีความชัดเจนแน่นอนพอควรแล้ว และความผิดฐานวางเพลิงเผาทรัพย์สินมีผลกระทบร้ายแรงมากกว่าความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สินตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๘ ซึ่งอยู่ในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน เพราะมิได้ส่งผลกระทบต่อทรัพย์สินของปัจเจกบุคคลเพียงเท่านั้น แต่ส่งผลกระทบต่อความปลอดภัยของประชาชนด้วย บทบัญญัติทั้งสองมีองค์ประกอบความผิดและโทษที่ต่างกันตามพฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งการกระทำ และมีคุณธรรมที่กฎหมายมุ่งคุ้มครองแตกต่างกันทำให้จัดอยู่ในคนละลักษณะความผิด การบัญญัติให้ผู้กระทำความผิดตามมาตรา ๒๑๗ ต้องรับโทษทางอาญาหนักกว่าโดยเป็นความผิดอาญาต่อแผ่นดินอันยอมความไม่ได้ จึงได้สัดส่วนกับความร้ายแรงของการกระทำความผิดแล้ว นอกจากนี้บทบัญญัติมาตรา ๒๑๗ ยังตราขึ้นเฉพาะเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนตามเงื่อนไขการจำกัดเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๔ ด้วย ดังนั้น ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๑๗ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๓๔

ย่อโดย นางสาวศัลยา ชาญศรีสมุทร
นักวิชาการคดีรัฐธรรมนูญชำนาญการ

นายจิรัฏฐ์ อนุสุลาภา
ผู้อำนวยการกลุ่มงานคดี ๗

นายสุภัทร แสงประดับ
ผู้อำนวยการสำนักคดี ๓

นางสาวณิชาภา ภูมินายก
ผู้เชี่ยวชาญด้านคดี

ว่าที่เรือดรี ดิเรก สุขสว่าง
ผู้เชี่ยวชาญด้านคดี ตรวจ

นายสุทธิรักษ์ ทรงศิริวิไล
รองเลขาธิการสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ รักษาการแทน
เลขาธิการสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ ตรวจ